

ΘΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΖΕΡΩΜ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΑΪΣΕ

ΤΗΝ ώρα που ο ήλιος έγερνε στη δύση του, έφτασε στο Μαρακέκ ο λόχος των λεγεωναρίων. Οί άνδρες του ήσαν κατασκοπισμένοι, θρώμικοι κ' ή λεπτή άμμος της έρήμου είχε περάσει από τα φουλάρια που σκέπαζαν τὸ πρόσωπό τους, είχε κολλήσει στο ιδρωμένο σῶμα τους και τούς προκαλούσε μιὰ τρομαχτική φαγοῦρα.

Ωστόσο οί στρατιῶτες είχαν τὸ κουράγιο, παρ' ὄλη τὴν κούρασί τους νὰ προχωροῦν συντεταγμένοι και νὰ βαδίζουν ρυθμικά ὑπὸ τούς ἤχους τῶν σαλπγγων.

Ἡ μουσική είχε κινήσει φυσικά τὴν περιέργεια τῶν κατοίκων τοῦ Μαρακέκ και ἕνα σωρὸ ἀλητόπαιδα, νέες γυναίκες και γέροι είχαν ξεχυθῆ στις πόρτες τῶν χαμηλῶν σπιτιῶν και στοὺς λευκοὺς δρόμους γιὰ νὰ ἰδοῦν τούς λεγεωναρίους. Πολλές ἀπὸ τίς γυναίκες ήσαν ἀποκρουστικά ἀσχημες, σάν μούμιες. "Άλλες πάλι ήταν τόσο δροσερές και τόσο ὠμορφές σάν ὠριμοὶ χουρμάδες, πὸ μὸλις είχαν κοπῆ ἀπὸ τὴ χουρμαδιά! Οί άνδρες τοῦ λόχου πὸ ἐπὶ σαράντα μέρες είχαν καταπονηθῆ στὴν ἔρημο, τούς ἔρριχναν φλογερέσ ματιές μέσα στις ὁποίεσ ἔτρεμε μιὰ ἀσυγκράτητῆ ἐπιθυμία. Κι' ἐκείνεσ πάλι τούς χαμογελοῦσαν και λογάριάζαν καθῶσ τούς μετροῦσαν ν' αὐξήσουν τὰ φλουριά και τούς χρυσούς χαλκάδες πὸ τίς στόλιζαν.

Μόνο ὁ Ἄνρὺ Λεμαίτρ δὲν καταδεχόταν νὰ τίς κυττάξῃ. Ἐσερνε τὸ κουρασμένο θῆμα του πίσω ἀπὸ τούς ἄλλους με δεμένο τὸ ἀριστερὸ χέρι του στὸ στήθος και θλαστημοῦσε γιὰτί οί λησταί τὸν είχαν τραυματίσει και δὲν θὰ μπορούσε ἔτσι γι' ἄρκετὸ καιρὸ νὰ παίξῃ χαρτιά με τούς συναδέλφους του.

Ὁ λόχος τῶν λεγεωναρίων προχώρησε μέσα σ' ἕνα δαίδαλο μικρῶν και θρώμικων δρόμων και τέλος ἔφτασε σὲ μιὰ πλατεία, στὴ μέση τῆσ ὁποίασ ὕψωνονταν ἕνα ἱερὸ μνημεῖο τῶν μωαμεθανῶν, στὴ θάσι τοῦ ὁποίου ἔτρεχε μιὰ θρύσι. Τότε ὁ ἐπικεφαλῆσ διέταξε νὰ σταθοῦν κ' ὕστερα θγαζοντας τὸ πιστόλι του κάθησε κοντὰ στὸ μνημεῖο.

— "Ὅποιος θελήσῃ νὰ πιῆ νερὸ θὰ τὸν σκοτώσω σάν σκύλο! φώναξε.

Οί άνδρες τοῦ λόχου πὸ διψοῦσαν φοθερά κ' είχε κολλήσει ἢ γλῶσσα τους ἀπὸ τὴν ζέστη και τὴν πορεία ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται. "Ένας μάλιστα ἀπὸ αὐτούς πὸ είχε τρελλαθῆ, καθῶσ ἔθλεπε τὸ νερὸ νὰ κυλάῃ μπρός του χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ τὸ δοκιμάσῃ, ἔκανε ἕνα θῆμα ἀπ' τὴ γραμμὴ του κι' ἔπεσε μ' ἕνα ἄγριο ξεφωνητὸ στὴν πηγῆ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς κι' ὁ διψασμένος στρατιῶτῆσ πρὶν νὰ προλάβῃ νὰ πιῆ οὔτε μιὰ σταγόνα, κυλίστηκε καταγῆσ με σπασμένο τὸν ὤμο του. Οί ἄλλοι, τρομοκρατημένοι, ζάρωσαν στις θέσεις τους, βέθαιοι πειὰ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τους δὲν ἀστειευόταν.

— Πρέπει νὰ ἰδοῦμε πρῶτα μήπως τὸ νερὸ εἶνε δηλητηριασμένο, τούς ἐξήγησε ὁ λοχαγὸς γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὴ στάσι του. Αὐτὰ τὰ σκυλιά εἶνε ἱκανὰ νὰ μᾶσ στείλουν στὸν ἄλλο κόσμο και νὰ ἐκδικηθοῦν τούς ὁμοφύλους τους πὸ ξεκαθαρίσαμε.

Κ' ὕστερα, γυρίζοντας σ' ἕναν ἀγγελιαφόρο, εἶπε νὰ καλέσῃ τὸν σείχη και ὄλη του τὴν οἰκογένεια.

Ὁ Ἄβδουλ ἔλ Ἄρασιχ, ὁ σείχησ, ἔφτασε πράγματι ἔπειτα ἀπὸ λίγο μαζί με τὴ γυναίκα του, τὸ γυιὸ του και τὴν πεντάμορφῃ κόρη του, τὴν Ἄισέ. Χαιρέτησε τὸν λοχαγὸ μ' ἐκείνη τὴν ἀσύγκριτῃ μεγαλοπρέπεια τῶν φυλάρχων κ' ὕστερα τὸν ρώτησε γιὰτί τὸν είχε καλέσει.

— Οί στρατιῶτες μου εἶνε κουρασμένοι, τοῦ ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς. Δείξετέ τους ὅτι μποροῦν νὰ χαροῦν τὴν ὠμορφιά τοῦ νεροῦ και νὰ δροσιστοῦνε.

— Σίντυ, τοῦ δήλωσε ὁ σείχησ, τὸ νερὸ τῆσ πηγῆσ εἶνε καθαρὸ σάν τὴν καρδιά σου κ' εἶθε ὁ Ἄλλάχ νὰ μᾶσ χαρίζῃ πάντα αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι.

Και πῆρε με τὸ χέρι του λίγο νερὸ και τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔκανε τότε νόημα νὰ πλησιάσουν οί στρατιῶτες.

Ἄφηστε πρῶτα νὰ δροσιστοῦν οί πληγωμένοι! εἶπε. Ἐμπρός, προχώρεῖ Ἄνρὺ Λεμαίτρ.

Ὁ πληγωμένος στρατιῶτῆσ μ' ἄργὸ θῆμα τράθηξε στὴν πηγῆ, ἔσκυψε, μὰ τὴν ώρα πὸ ἔτοιμάζονταν νὰ πιῆ, ἢ κόρη τοῦ σείχη ἔβγαλε μιὰ κραυγῆ τρόμου, σάν κάτι φριχτὸ νὰ ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ.

Ὁ λοχαγὸς μ' ἕνα πήδημα τράθηξε ἀπὸ τὴν πηγῆ τὸν Ἄνρὺ, κι' ἔπειτα ἄρπαξε τὸ γυιὸ τοῦ σείχη και τὸν διέταξε:

— Πιές!

— Δὲν διψῶ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Πιές! τὸν διέταξε τώρα ἀπειλητικὰ ὁ λοχαγὸς.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ σείχησ ἔσκυψε μόνος του στὴν πηγῆ, ἤπιε ἀπὸ τὸ νερὸ τῆσ κι' ἔπειτα δήλωσε με ὕφος ἀνθρώπου ξεγραμμένου:

— Ἄφησε ἔμένα νὰ πληρώσω γι' αὐτὴ τὴν ἰδέα μου. Κανείς δὲν φταίει. Οὔτε τὰ παιδιά μου, οὔτε οί ἀνθρωποὶ τοῦ Μαρακέκ.

Και σωριάστηκε καταγῆσ σπαράζοντας.

Οί στρατιῶτες ήσαν κάτωχροι και τρέμανε. Τὸ νερὸ ήταν δηλητηριασμένο. Χάρησ στὸ λοχαγὸ τους είχαν γλυτώσει ἀπὸ ἕναν φρικῶδη και ἀπαίσιό θάνατο.

Μόνον ὁ Ἄνρὺ παρέμεινε ἀπαθῆσ. Κύτταζε τὴν Ἄισέ πὸ προσπαθοῦσε νὰ κἀνη πὸ ἕλαφρὸ τὸ μαρτύριο τοῦ πατέρα τῆσ και χωρὶς νὰ ξέρῃ γιὰ ποιὸ λόγο, ἔσκυψε κι' αὐτὸς πάνω στὸ σείχη πὸ χαροπάλαιε και τοῦ δρόσισε τὰ χεῖλη του με λίγο κονιάκ.

— Ἐμπρός, φεύγα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σκυλί κι' ἄφησέ το νὰ ψοφήσῃ, ὅπως τοῦ ταιριάζει! οὔρλιαξε ὁ ἀξιωματικὸς και κλώτσισε τὸ σείχη.

Κι' ἔπειτα ἔδωσε διαταγῆ νὰ συνεχίσῃ ὁ λόχος τὴν πορεία του ὡσ τούς στρατῶνεσ πὸ ήσαν ἔξω ἀπὸ τὸ Μαρακέκ, ἀπὸ ἐκεῖ πὸ ἄρχιζε ἢ ἔρημος.

— Αὔριο θὰ διασκεδάσουμε καλά! ἔλεγον χαμογελῶντας οί στρατιῶτες. Ὁ λοχαγὸς θὰ κρεμάσῃ καμμιὰ δεκαριά ἀπὸ αὐτούς τούς κατεργάρηδες γιὰ νὰ ξεράνη ὁ ήλιος τὸ πετσί τους. Ὅσο γιὰ τὴν κόρη τοῦ σείχη, αὐτὴν πειὰ ὁ ἴδιος θὰ τὴν περιποιηθῆ.

Μὰ ὅταν ἔφτασαν στὸν κατάλυμὸ και πλύθησαν και χόρτασαν τὴ δίψα τους, πέσαν σάν ψόφιοι στὰ κρεβάτια τους και ἔχασαν τὰ

Ὁ Ἄνρὺ δέχθηκε μιὰ σφαῖρα κατάσθηθα...

πάντα. 'Ακόμη κι' αυτή την 'Αισέ, που ο λοχαγός την είχε σύρει δεμένη πίσω από την καμήλα του μαζί με τον αδελφό της.

Τώρα πειά ή νύχτα, ή παράδοση αφρικανική νύχτα, είχε πέσει πάνω στην έρημο. 'Η ήσυχία ήταν τόσο βαθειά που άκουγε κανείς το θόρυβο των χουρμαδιών που τις κινούσε ελαφρά ο άερας. Στόν καταυλισμό δέν άγρυπνούσαν παρά μονάχα οι στρατιώτες της φρουράς. "Όσο για το λοχαγό είχε πih τόσο κρασί που είχε κυλιστή άναίσθητος κάτω από το κρεβάτι του.

"Όστόσο, άργά τη νύχτα, μιά σκιά φάνηκε να γλυστράη προς τη φυλακή του στρατώνα. Προχώρησε με προφύλαξη, άνοιξε την πόρτα της και μέσα στο σκοτάδι άρπαξε από την μέση την ώμορφη 'Αισέ.

— Γρήγορα, της φώναζε, δέν έχουμε καιρό για χάσιμο! Πάρε τον άλφο σου και προχώρησε κατά μήκος του τοίχου. Στην άκρη του θα θρής μιά καμήλα. Πήγαινε κι' ο Θεός-άς σε βοηθή! 'Ο 'Ανρϋ ξέρει να βοηθή εκείνους που σώζουν τη ζωή του.

— Σίντυ, άς φύγη μόνο ο άδελφός μου, ψιθύρισε ή 'Αισέ. 'Εγώ, είνε άδύνατο να γυρίσω στη φυλή μου. Πρόδωσα τo μυστικό τους, έγιναι ή άφορμή του θανάτου του πατέρα μου κι' άσφαλώς θα με τιμωρήσουν.

— Γιατί τo έκανες αυτό, άφου ήξερες την τύχη που σε περιμένει; ρώτησε ή Λεμαίτρ.

'Η 'Αισέ άναστενάξε.

— Σίντυ, έχεις ώμορφα μάτια, ψιθύρισε. 'Η 'Αισέ ποτέ δέν θα ήθελε να σε δη πεθαμένο.

Κι' όταν σε λίγο ή καμήλα με τo γυιό του σείχη άπομακρύνθηκε από τo φρούριο, ή 'Αισέ κάθησε σταυροπόδι άπέναντι στον στρατιώτη και τόν κύτταζε άμίλητη.

— Μου φαίνεται ότι κακό μπελά έββαλα στο κεφάλι μου μαζί σου, μουρμούρισε ο 'Ανρϋ. Τώρα τί θα σε κάνω; 'Ασφαλώς ο λοχαγός θα σε θέλη για φίλη του. Κι' εγώ δέν έχω καμμία διάθεση να τo κόψω τo λαρύγγι!

Μά ή 'Αισέ σύρθηκε κοντά του, τυλίχτηκε πάνω του και τόν έκανε να ξεχάση όλες τις σκέψεις του.

'Ο έρωτας του Λεμαίτρ και της 'Αισέ κράτησε ένα φεγγάρι. "Επειτα ο στρατιώτης θαρέθηκε να μαλλώνη με τo λοχαγό του, να τόν ξεγελάη και να συναντά κρυφά την 'Αισέ. 'Η κόρη του σείχη άρχισε τώρα να ζηλεύη. Τo μαρτύριο αυτό της άναστάτωνα την καρδιά. "Όσο έβλεπε τόν 'Ανρϋ να διασκεδάη με τις γυναίκες του Μαρακέκ και να την περιφρονή, τόσο τόν άγαπούσε. Κ' ίσως θα τόν σκότωνε από τη μεγάλη άγάπη της, αν, ξαφνικά, ο λόχος του δέν λάβαινε διαταγή να ξεκινήση για μιά νέα έκστρατεία. 'Η 'Αισέ είχε τo κουράγιο να άκολουθήση την καμήλα του 'Ανρϋ ξυπόλυτη κι' άψηφώντας την κούρασι και τις ταλαιπωρίες.

"Όστόσο οι ίθαγενείς λησται, τούς οποίους κατεδίωκαν οι λεγεωνάριοι, δέν άστειευόντουσαν. Τους έστηναν ενέδρες και τούς άποδεκάτιζαν. Και σε μιά από αυτές, ο 'Ανρϋ την ώρα που χειρίζονταν τo πολυβόλο, δέχτηκε μιά σφαίρα καταστηλα. Οι σύντροφοί του τόν έγκατέλειψαν στην έρημο μαζί με τούς άλλους σκοτωμένους, φροντίζοντας να σώσουν μόνο τo πεσί τους. 'Εν τούτοις ο 'Ανρϋ δέν ήταν μόνος. 'Η 'Αισέ τόν έστρεψε μακριά, τόν φόρτωσε στην καμήλα του και τράβηξε προς τις όάσεις του νότου...

"Όταν έπειτα από δυο μήνες ένα караβάνι διέσχισε την έρημο, θρήκε πάνω στην καυτερή άμμο δυο ξεραμένα πτώματα. Τo πρώτο ήταν ντυμένο με στολή λεγεωνάριου και τo δεύτερο ήταν μιάς ώμορφης γυναίκας. Μά κανείς δέν κατάλαβε την τραγωδία που είχε συμβη.

'Η 'Αισέ όταν ένοιωσε ότι ο 'Ανρϋ ήταν σκοτωμένος, δέν

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί άπαντοϋν ή δεσποινίδες)

'Η δις Ε. Π. (Λεμεσός — Κύπρου), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν άνδρα ο οποίος όταν άποφασίση να παντρευτή, θα έγκαταλείψη κάθε διασκέδασι και θ' άφοσωθή έξο-λοκλήρου στη γυναίκα του και στα παιδιά που θ' άποκτηση.

'Η δις ΠΟΠΗ ΘΗΡΑΙΟΥ (Μουσάτο), γράφει : «Για μένα ιδανικός σύζυγος είνε ο άνδρας που θα με άγαπήση και θα τόν άγαπήσω. Δέν ζητώ ούτε πλούτη, ούτε ώμορφιά, αλλά άγάπη πραγματική. Θέλω δε, πρό παντός, να μου είνε πάντοτε πιστός, γιατί είμαι ολίγον τι ζηλότυπος!»

'Η δις ΝΙΚΗ Ε., θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν άνδρα που θα είνε τρυφερός και περιποιητικός μαζί της, που θα θεωρή την γυναίκα του ως σύντροφο άληθινή της ζωής του και που, πρό παντός, δέν θα είνε βάρβαρος στους τρόπους και δέν θα την κακομεταχειρίζεται.

'Η δις «MARIE LOMON» ('Αθήναι), μας γράφει ότι ιδανικός σύζυγος δέν ύπάρχει, διότι οι περισσότεροι άνδρες δέν άγαποϋν διόλου τις γυναίκες που παίρνουν για συζύγους, οι δέ άλλοι ύποκρίνονται άπλως πως τις άγαποϋν και κατορθώνουν έτσι να τις ξεγελοϋν.

'Η δις ΠΑΤΡΟΥΛΑ Δ. ΖΥΓΑΛΑΚΗ (Μηλίες - Βόλου), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον εκείνον ο οποίος, μετά τo γάμο, άφοσιώνεται στη γυναίκα του, την άγαπάει πραγματικά και συμμετέχει τόσο στην εύτυχία της, όσο και στη δυστυχία της.

'Η δις ΙΟΥΛΙΑ Γ. Δ. (Πειραιεύς), γράφει : «'Ιδανικόν σύζυγον θεωρώ εκείνον ο οποίος θα συμφωνή με τόν χαρακτήρα μου, θα με άγαπάη πραγματικά και θα είνε εύγενικός μαζί μου».

'Η δις «ΑΤΘΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1» ('Αθήναι), άπαντά : «'Ιδανικός σύζυγος για μένα θα είνε εκείνος που θα με άγαπήση και θα τόν άγαπήσω, χωρίς προσωπίδα και ύποκρισία, μέχρι του όριου που θα μας καθορίση ο έρωας. Δηλαδή ο σύζυγος, για μένα, θα είνε ιδανικός μόνο στην περίοδο της άγάπης του, ή οποία δυστυχώς, όπως ξέρουμε όλοι, δέν είνε παντοτεινή, αλλά έχει και τo τέρμα της».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Αλλαι άπαντήσεις.

τόν έγκατέλειψε. Τόν ξάπλωσε στην άμμο, τόν σκέπασε μ' αυτήν κ' ύστερα καθησε δίπλα του και περίμενε κι' αυτή τόν θάνατο. Κι' αυτός ήρθε πράγματι, για να της κλείση ύστερα από μιά φρικώδη άγωνία, τo μάτια. Μά ή έρημος κράτησε καλά τo μυστικό της, όπως κρατάει μυστικές όλες τις τραγωδίες των ανθρώπων, που άφήνουν τo κόκκαλά τους να τ' άσπρίση ο φλογερός ήλιος της Σαχάρας.

ΛΟΥΙ ΖΕΡΩΜ

